

de underordnede Embeds- og Bestillingsmænd, at de fornemmelig skulde søge deres Støtte og finde Hjælp hos Folkerepresentationen og ikke hos deres Overordnede, og Regjeringen kan ikke finde sig i, at Folkerepresentationen, eller dog den ene Del af denne, ved paa dette Omraade at vise en særlig Omhu for de lavere Stillede, forrykker det naturlige Forhold i Administrationen.

Men naar Regjeringen saaledes maa anse det for særdeles magtpaaliggende at forstaa Embeds- og Bestillingsmænd under de nuværende Forhold en gjennemgaaende Lønningsforbedring, har man ikke kunnet følge for sig selv, at, medens det neppe vil være vanskeligt at faae Finantsloven renset for de deri af Folkethinget indsatte Lønningsstillægsbestemmelser, stiller Sagen sig anderledes, naar der er Spørgsmaal om at fremkalde positive Resultater. Regjeringen har jo vel, som bemærket, forelagt et særligt Lovforslag desangaaende; men, som bekendt, hviler dette endnu — efter mere end $\frac{1}{2}$ Aars Forløb — i Folkethingets Finantsubvalg, og Regjeringen har intet virksomt Middel til at fremkynde dets Behandling, end sig til at bevirke dets Vedtagelse med eller uden Forandring. Den blotte Udstemmelse af Folkethingets Lønningsbestemmelser vilde derfor maasse let kunne have til Følge, at man iaar som ipsisj endte med kun at have vaakt et vist Haab hos de Vedkomnede — for at skaffe det. Seg skal tilføje, at, hvad der er sagt med Hensyn til det af Regjeringen i afvigte Oktober Maaend indbragte særlige Lønningsstillægslovsforslag, selvfølgelig ogsaa gjælder med Hensyn til ethvert andet særligt Lovforslag om denne Gjenstand, der maatte blive indbragt af Regjeringen eller isølge det private Initiativ, medens der med Hensyn til Finantsloven er uafviselig Opfordring til at behandle den og til at opnaa Enighed om den.

Denne Betragtning fører naturlig til den Tanke, om der da ikke maatte kunne findes en Maaade at sætte Lønningsforbedringen i Forbindelse med Finantsloven paa, der var forenelig med de Fordringer, som maatte stilles og af Landstinget med Høie stilles med Hensyn til Finantslovens Renhed, navnlig med Hensyn til at forhindre, at den bruges til faktisk at trænge Landstinget tilbage fra dets ligeberettigede Indflydelse paa Lovgivningsværket i Almindelighed og Lønningslove i Særdeleshed. Regjeringen tillægger dette Hensyn den allerstørste Betydning, og forsaavidt det ikke kan negtes, at Optagelsen paa Finantsloven af en hvilkenkomhelst Lønningsforbedring i alt Fald kan synes at være i Strid med den rent abstrakte Regel, at der ikke paa Finantsloven bør gjøres Forandring i Love eller optages Bestemmelser, der isølge deres Besskaffenhed bør være Gjenstand for særlig Lov, har Regjeringen derfor underkastet det en omhyggelig Overveielse, om det kunde anses forsvarligt og rigtigt at foreslaa Landstinget istedetfor de af Folkethinget under Nr. 37 i § 26 paa Finantsloven indsatte Lønningsstillægsbestemmelser at optage en i sin Form almindelig Bevilling til i Finantsaaet 1875—76 at udbetale Lønningsstillæg i Overensstemmelse med Reglerne om Sædomskrivning i Loven af 19de Februar 1861 (om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriets Personale), idet den Form, hvorunder Lønningsstillæget heretter vilde bevilges, allerede af den Grund turde være ubetænkelig, at dens Benyttelse vilde fremgaa af Overenskomst mellem Landsting og Regjering og under den fra den Sidstes Side godkendte Forudsætning, at det er Meningen, saasnart ste kan, at forelægge Lønningsloven til Revision, saa at der i Virkeligheden kun bliver Spørgsmaal om noget Midlertidigt.

Foruden at de Vanskeligheder, som Bevilling af gjennemgaaende Lønningsstillæg ved Finantsloven medfører for Administrationen ved Fastsættelsen af Lønningsstillæget for den Enkelte, idetmindste for en stor Del ville kunne undgaaes, naar Bevillingen af Tillæget kan knyttes til et allerede givet Grundlag, paa hvilket der i længere Tid har været arbeidet, saaledes som det haves i den nævnte efter langvarige Forhandlinger vedtagne for enkelte Forhold endnu gjældende Lov af 19de Februar 1861, har man ogsaa troet, at de væsentligste konstitutionelle Grundringer imod saadanne Bevillingers Optagelse paa Finantsloven fjernes ad denne Vej, idet det da blev uundværdigt paa Finantsloven at optage de nærmere Regler for Tillægets Fordeling, der som et Stykke Lønningslov ikke hører hjemme paa samme.

Ved Forslaget om at give den nævnte Lovs Regler Anvendelse paa samtlige Embeds- og Bestillingsmænd for Finantsaaet 1875—76 vil Tillæget ganske vist blive forholdsvis høit; men heri turde det ikke være nogen Grund til Betænkelighed, da der ved i indværende Finantsaar at tilstaa de Naagjældende Tillæg efter liberalere Regler staffles dem et Beberlag for det forløbne Finantsaars Skuffelse. Sædprincippet omfattes ogsaa paa sine Steder med en Sympathi, som aabner større Udsigt til ad denne Vej at opnaa et Resultat end ad hvilkenkomhelst anden. — Ved Siden heraf turde der være at tage Hensyn til den reelle Forfællighed imellem Folkethingets Lønningsstillægsbestemmelser og Reglerne i Loven af 19de Februar 1861. Gjøres disse sidste anvendelige, da hævdes det ovenfor omtalte Princip, at Lønningsforbedringen skal være gjennemgaaende for alle Embeds- og Bestillingsmænd i det Væsentlige; ved den i Loven af 1861 opstillede Grændse, at ingen Lønning med Tillæget efter Sædomskrivning maa bringes